RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 72.614 van 19 maart 1998
in de zaak A. 76.419/VII-16.121.

In zake : de n.v. REYNCHEMIE
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en E. EMPEREUR,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van WEST-VLAANDEREN.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. REYNCHEMIE op 20 november 1997 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van "het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen dd. 11 september 1997 (ref. 36015/234/B/1), waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen het besluit van 21 april 1997 van het schepencollege van de stad Roeselare houdende weigering van de milieuvergunning voor het verder exploiteren, wijzigen en uitbreiden van een chemisch bedrijf, gelegen te Rumbeke aan de Oekensestraat 83, werd verworpen";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHIJSELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur K. DEWULF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeksters betoog als volgt kan worden samengevat :

Artikel 18, §3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet) stelt dat een nieuwe vergunning moet worden gevraagd tussen de achttiende en de twaalfde maand vóór het verstrijken van de lopende vergunning. Het decreet voorziet geen sanctie op deze regel. Het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I) doet dat wel, waar artikel 39, §4, stelt dat indien de exploitant geen nieuwe vergunning heeft gevraagd binnen de voorziene termijnen, de exploitatie bij het verstrijken van de lopende vergunning moet worden stopgezet indien nog geen nieuwe vergunning werd bekomen. Deze sanctie is onwettig, omdat ze geen rechtsgrond vindt in het milieuvergunningsdecreet, en moet dus op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing worden gelaten. Dit betekent dat de houder van een verstreken vergunning die minder dan twaalf maanden vóór het verstrijken van die vergunning een nieuwe vergunning heeft gevraagd, verder mag exploiteren tot er een definitieve uitspraak is over zijn vergunningsaanvraag, dit is eventueel tot de Raad van State uitspraak heeft gedaan over een annulatieberoep.

Dit alles betekent dat de verzoekende partij, die een nieuwe vergunning heeft gevraagd vóór het einde van de termijn van de lopende vergunning, het recht heeft haar activiteiten verder te zetten tot er een definitieve beslissing is, dus tot er een uitspraak is van de Raad van State over het ingestelde annulatieberoep.

Dat recht komt echter in het gedrang wanneer de bestreden beslissing niet wordt geschorst, omdat het Bestuur Milieu-inspectie kan overgaan tot stopzetting van de activiteiten.

De verplichte stopzetting zal een enorm cliënteelverlies tot gevolg hebben, met verlies van de verworven marktpositie. Deze schade kan niet worden

vergoed in natura, en is ook niet vatbaar voor een definitieve objectieve, a posteriori begroting.
Voor een jonge onderneming als verzoekende partij komt dit nog harder aan. Bovendien haalt verzoekende partij haar inkomsten enkel uit de activiteiten waarvoor de bestreden beslissing de vergunning weigert, zodat zij haar omvangrijke lopende financiële verplichtingen niet meer zal kunnen naleven, zodat een faling onafwenbaar zal zijn;

2.2.1. Overwegende, wat het eerste aangevoerde argument betreft, dat artikel 4, § 1, van het milieuvergunningsdecreet bepaalt dat niemand zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning een als hinderlijk ingedeelde inrichting die behoort tot de eerste of de tweede klasse mag exploiteren of veranderen; dat verzoeksters betoog hieraan ten onrechte voorbijgaat; dat gebeurlijke dwangmaatregelen vanwege de bevoegde diensten een gevolg zouden zijn van het niet respecteren door de verzoekende partij van de vermelde decreetbepaling en van het niet uitvoeren van het bestreden besluit;

2.2.2. Overwegende, wat het argument betreffende het voortbestaan van verzoekster betreft, dat dient vastgesteld te worden dat de lopende vergunning op 13 april 1995 verleend werd door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen, evenwel slechts voor een termijn van twee jaar "overwegende dat ... de exploitant moet uitzien naar een meer geschikte localisatie"; dat de bestreden weigering dan ook te voorzien en te verwachten was; dat bovendien desondanks verzoekster de nieuwe vergunning pas aanvroeg minder dan tien weken vóór het verstrijken van die lopende vergunning, daar waar artikel 18, § 3, van het milieuvergunningsdecreet voorschrijft dat dit moet gebeuren tussen de achttiende en de twaalfde maand voor het verstrijken van de vergunning; dat het aangevoerde nadeel bijgevolg niet rechtstreeks voortvloeit uit de onmiddellijke

tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, doch uit de houding van verzoekster; dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien maart 1900 achtennegentig, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **R. STEVENS.**